

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 292/2015-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) v konaní o sťažnosti [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Pavlom Sojkom, PhD., Námestie Matice slovenskej 4262/23, Dubnica nad Váhom, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 143/2014 (predtým sp. zn. 21 C 125/2007), za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 143/2014 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 143/2014 konal bez zbytočných prieťahov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 3 500 € (slovom tritisícpäťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 296,44 € (slovom dvestodeväťdesiatšesť eur a štyridsaťštyri centov) na účet jeho právneho zástupcu Mgr. Pavla Sojku, PhD., Námestie Matice slovenskej 4262/23, Dubnica nad Váhom, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. marca 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), v tom čase zastúpeného Advokátskou kanceláriou VALAŠIK & PARTNERS, s. r. o., 29. augusta 5, Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Mateja Valašika, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 143/2014 (predtým vedenom pod sp. zn. 21 C 125/2007; ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ je účastníkom konania o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 8 C 143/2014 (predtým vedenom pod sp. zn. 21 C 125/2007)

v procesnom postavení navrhovateľa. Návrh na začatie konania bol okresnému súdu doručený 17. augusta 2007.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem prehľadu procesných úkonov v napadnutom konaní uvádza:

„Máme zato, že v konaní vznikli prietahy. Súd prvého stupňa vytýčil prvý termín pojednávania až po dvoch rokoch a dvoch mesiacoch od podania návrhu vo veci samej. Odvolací súd o odvolaní rozhodoval až po dvoch rokoch a troch mesiacoch od podania odvolania. Po zrušení rozhodnutí dovolacím súdom súd prvého stupňa ani po desiatich mesiacoch (dodnes) nedoručil sťažovateľovi rozhodnutie dovolacieho súdu. Prietahy tak k dnešnému dňu trvajú.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 21 C 125/2007.“

Ďalej sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky prikázal Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 125/2007 konať bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľ navrhuje, aby mu Ústavný súd Slovenskej republiky priznal finančné zadostučinenie vo výške 5000,-EUR a zaviazal Okresný súd Bratislava I k úhrade trov konania.“

Ešte pred predbežným prerokovaním ústavný súd požiadal predsedníčku okresného súdu o vyjadrenie k sťažnosti, ktorá na žiadosť ústavného súdu reagovala v prípise sp. zn. Spr 3241/2015 z 15. apríla 2015, v ktorom okrem prehľadu procesných úkonov uviedla:

„Poukazujem na skutočnosť, že v období od 18. 03. 2010 do 26. 07. 2012 sa spis sp. zn. 21 C 125/2007 (8 C 143/2014) nachádzal na Krajskom súde v Bratislave a v období od 06. 09. 2012 do 06. 06. 2014 sa spis nachádzal na Najvyššom súde Slovenskej republiky.“

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Preto ústavný súd o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného (práva, pozn.) podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky, ktoré mal k dispozícii podľa zákona o štátnej správe súdov, resp. podľa zákona o súdoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V tomto smere poukazujem na skutočnosť, že sťažnosť predsedníčke súdu nebola vôbec podaná.“

Uznesením č. k. II. ÚS 292/2015-12 z 30. apríla 2015 ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 143/2014 (predtým vedenom pod sp. zn. 21 C 125/2007).

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval ústavný súd predsedníčku okresného súdu, aby prípadne doplnila predchádzajúce vyjadrenie okresného súdu k sťažnosti a zároveň oznámila, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. Spr 3241/ 2015 z 10. júna 2015 oznámila, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, a svoje predchádzajúce vyjadrenie k sťažnosti nedoplnila.

Po doručení oznámenia o prevzatí právneho zastúpenia sťažovateľa vyzval ústavný súd nového právneho zástupcu sťažovateľa, aby sa vyjadril, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň mu zaslal vyjadrenia predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr 3241/2015 z 15. apríla 2015 a 10. júna 2015 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska.

Právny zástupca sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 4. augusta 2015 oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, a uviedol:

„K vyjadreniu predsedníčky porušovateľa sp. zn. Spr. 3241/2015 zo dňa 15. 04. 2015 si dovoľujeme uviesť, že tvrdenie, že sťažovateľ sťažnosť predsedovi súdu vôbec nepodal, nie je celkom pravdivé. Sťažovateľ podal dňa 08. 12. 2009 podanie, ktoré bolo podľa obsahu vyhodnotené ako sťažnosť na prietahy v konaní. Porušovateľ na túto sťažnosť odpovedal podaním sp. zn. Spr. 3980/09 zo dňa 12. 01. 2010, a túto sťažnosť posúdil ako dôvodnú.“

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľa a predsedníčky okresného súdu, že netrávajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd zisťoval skutočnosti o doterajšom priebehu napadnutého konania zo sťažnosti, z obsahu spisov okresného súdu sp. zn. 8 C 143/2014 a sp. zn. 21 C 125/2007 a z písomného vyjadrenia predsedníčky okresného súdu, ktorá v rámci podrobného prehľadu procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní najmä uviedla:

„Dňa 17. 08. 2007 bol súdu doručený návrh na začatie konania vo právnej veci navrhovateľa: [REDAKOVANÉ], proti odporcovi: Ministerstvo spravodlivosti SR, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Uznesením zo dňa 19. 03. 2009 č. k. 21 C 125/2007-30 súd vyzval odporcu na vyjadrenie k návrhu. Dňa 26. 03. 2009 bolo súdu doručené vyjadrenie odporcu k návrhu. Dňa 11. 08. 2009 zákonná sudkyňa vo veci vytýčila termín pojednávania na termín dňa 03. 11. 2009. Dňa 03. 11. 2009 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na termín pojednávania dňa 24. 11. 2009. Dňa 13. 11. 2009 bolo súdu doručené vyjadrenie navrhovateľa k vyjadreniu odporcu.“

Dňa 24. 11. 2009 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na termín dňa 02. 02. 2010. Dňa 25. 11. 2009 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o námietke zaujatosti. Dňa 08. 12. 2009 bol súdu vrátený súdny spis bez rozhodnutia o námietke zaujatosti navrhovateľa, ktorú vzniesol voči zákonnej sudkyňi. Dňa 02. 02. 2010 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým súd návrh zamietol. Podaním doručeným súdu dňa 24. 02. 2010 sa navrhovateľ proti rozsudku zo dňa 02. 02. 2010 č. k. 21 C 125/2007-88 odvolal. Dňa 01. 03. 2010 súd vyzval odporcu na vyjadrenie sa k podanému odvolaniu proti rozsudku. Dňa 09. 03. 2010 sa odporca písomne vyjadril k odvolaniu navrhovateľa. Dňa 18. 03. 2009 súd predložil spis s opravným prostriedkom na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 30. 05. 2012 č. k. 7 Co 103/2010-102 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 06. 2012. Dňa 02. 07. 2012 bolo súdu doručené dovolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 05. 2012 č. k. 7 Co 103/2010-102. Dňa 31. 08. 2012 sa k dovolaniu písomne vyjadril odporca. Dňa 06. 09. 2012 bol súdny spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o dovolaní navrhovateľa. Dňa 06. 06. 2014 bol súdu vrátený súdny spis z dovolacieho súdu a zároveň bolo súdu doručené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 241/2012 zo dňa 28. 04. 2014, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 05. 2012 sp. zn. 7 Co 103/2012 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 02. 02. 2010 č. k. 21 C 125/2007-88 a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

... Dňa 09. 04. 2015 zákonná sudkyňa vo veci určila termín pojednávania na termín dňa 11. 06. 2015.“

Ústavný súd zo spisov okresného súdu vedených pod sp. zn. 8 C 143/2014 a sp. zn. 21 C 125/2007 zistil, že popis doterajšieho priebehu konania obsiahnutý vo vyjadrení predsedníčky okresného súdu zodpovedá obsahu označených spisov, a preto z neho pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa vychádzal. Ďalej bolo zistené, že pojednávanie

nariadené na 11. jún 2015 bolo odročené na 20. október 2015 bez prerokovania veci z dôvodu ospravedlnenej neúčasti sťažovateľa (navrhovateľa) a jeho právneho zástupcu.

Navyše ústavný súd zistil, že sťažovateľ 18. decembra 2009 podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v napadnutom konaní. Podpredseda okresného súdu v písomnej odpovedi na sťažnosť z 12. januára 2010 okrem iného uviedol, že „sťažnosť je dôvodná“.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 143/2014 (predtým vedenom pod sp. zn. 21 C 125/2007) došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný urobiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 a 4 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie. Dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1),

správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o právnu zložitosť preskúmvanej veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom namietaného konania je rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu. Obdobné spory tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov, pričom k tejto problematike existuje rozsiahla a v zásade ustálená judikatúra všeobecných súdov. Ústavný súd preto nepovažuje prerokúvanú vec za právne zložitú. Z predloženého vyjadrenia predsedníčky a spisov okresného súdu nevyplýva ani skutková zložitosť namietaného konania.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorú by bolo potrebné pripísať na farchu sťažovateľa, ktorý je účastníkom konania, v súvislosti s prieťahmi v tomto konaní.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Zo súdneho spisu sp. zn. 8 C 143/2014 (predtým sp. zn. 21 C 125/2007) vyplýva, že v doterajšom priebehu namietaného konania sa vyskytli obdobia neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu (od 17. augusta 2007 do 19. marca 2009, od 6. júna 2014 do 11. júna 2015),

avšak konanie ako celok je podľa názoru ústavného súdu poznačené najmä neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou. Nesústredenosť postupu okresného súdu možno vidieť aj v tom, že rozsudok vo veci samej sp. zn. 21 C 125/2007 z 2. februára 2010 (v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 Co 103/2012 z 30. mája 2012) Najvyšší súd Slovenskej republiky v dovolacom konaní zrušil z dôvodu, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP], a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Takýto postup nesmeruje efektívne k odstráneniu stavu právnej neistoty účastníka konania, a preto nie je zlučiteľný so základným právom sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Zohľadňujúc doterajšiu neprimeranú dĺžku namietaného konania (vyše osem rokov), predmet sporu a jeho význam pre sťažovateľa, ústavný súd dospel k záveru, že v jeho doterajšom priebehu došlo k zbytočným prieťahom, ktoré boli spôsobené tak neodôvodnenou nečinnosťou, ako aj neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou okresného súdu. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 143/2014 konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € z dôvodov citovaných v časti I tohto nálezu.

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc skutočnosť, že vec bola dlhší čas mimo dispozičnej sféry okresného súdu, charakter neefektívnej činnosti okresného súdu, berúc do úvahy obdobia jeho neodôvodnenej nečinnosti a doterajšiu neprimeranú dĺžku napadnutého konania, dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 3 500 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom Mgr. Pavlom Sojkom, PhD., Námestie Matice slovenskej 4262/23, Dubnica nad Váhom. Ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o priznaní trov konania z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839 € (za 2 úkony urobené v roku 2015).

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Sťažovateľovi priznal za každý úkon vykonaný v roku 2015 sumu 139,83 €, čo predstavuje sumu 279,66 €, a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za 2 úkony vykonané v roku 2015 po 8,39 €, čo spolu predstavuje sumu 296,44 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2015